

РЕШЕНИЕ

№ 33397

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 25.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9821** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във връзка с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. С. А. [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв.Н. от АК-Р., срещу ЗАПОВЕД №4893 от 17.07.2026г. на Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на лицето е наложена ПАМ "Продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 20.07.2026г."

По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата. Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна като постановена в нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, липсват мотиви и неправилно е установена фактическата обстановка, както и е нарушен принципа за съразмерност. Допълва се, че има и противоречие с правото на ЕС и чл.5 от Европейската конвенция за защита правата на човека. Изтъкнато е, че лицето е сирийски гражданин, който на 20.01.2026г. е бил настанен в СДВНЧ във връзка с наложената ПАМ „Връщане до страната по произход“. Оспорват се посочените фактически обстоятелства, изразяващи се в констатациите, че лицето отказва да съдейства и настаняването трябва да се продължи, за да се гарантира успешното извеждане на същото. Изрично се визира, че не е вярно, че липсва съдействие, тъй като няма данни кога и от кой служител е искано такова. Допълва се, че има подадена последваща молба за закрила КП-04-4315 от 20.07.2026г. като преди да бъде продължено настаняването вече има производство пред ДАБ. Подадената молба за закрила се сочи, че не може да се тълкува като отказ от закрила. В производството по ЗУБ като ново обстоятелство е приложена присъда на наказателния съд в провинция Д. ез-3. от 2024г., поради

което ако бъде върнато лицето съществува риск за живота му. Наличието на висящо производство изключва възможността лицето да бъде изведено. Прави се позоваване на решение по дело С-146/16 на СЕС, че при продължаването трябва да се направи нова индивидуална преценка. Подчертава се, че принудителното настаняване не е наказание и то трябва да продължи, ако има реална и разумна възможност за изпълнение на ПАМ –така дело С-357/09. Правят се доводи и за несъразменост на мярката. С оглед изложеното –се моли да се отмени заповедта и да се постанови незабавното освобождаване на лицето.

В съдебно заседание, оспорващият лично поддържа жалбата си. Допълва, че има професия, има наесто жилище и желае промяна на мярката с алтернативна, поради което продължаване на настаняването е - неправилно. В съдебно заседание - жалбата се поддържа от адв.Н. вкл. по съображения и доказателства допълнително представени. Подчертава, че на оспорващия не му е разяснено какви други по-леки мерки могат да се приложат. съответно има подадена молба за замяна на настаняването с друга мярка. Сочи се, че има договор за наем, има декларация от пълномощника за издръжка на лицето. Същото е заплатило и адвокатски хонорар, поради което -има възможност да се издържа. допълва се, че отказът за закрила по последващата молба е обжалван пред АС-Хасково, както и подадена жалба до ЕСПЧ. Прави се заключението, че продължаването на задържането без правна и фактическа възможност за изпълнение на ПАМ "Връщане" е по своята същност незаконно лишаване от свобода. Претендира разноски.

Ответната страна- директорът на Дирекция "Миграция"- МВР, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана. Претендира юрк.възнаграждение.

Изрично в съдебното заседание подчертава, че беседи се провеждат регулярно и същите обикновено дават резултат, поради което е възможно изпълнение на ПАМ „Връщане“. Позовава се на съдебна практика – решения на ВАС, IVo, по дела №4898/22г. и №11984/22г. касателно молбата за изменение на мярката допълва, че същата е оставена без движение като на молителя е дадена възможност за изпълнение на указанията.

СГП не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ КАТО СЪОБРАЗИ ТВЪРДЕНИЯТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 03.08.2026г. /при връчване от 17.07.2026г./ е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, от страна, която има правен интерес от оспорването, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество на жалбата от фактическа страна се установява следното:

Първоначалното настаняване в СДВНЧ на оспорващия на 20.01.2026г. е със заповед рег. № 5392 ПАМ-51/20.01.2026г. на ответника във връзка с организиране изпълнението на заповед рег.№ 5382з-460/20.08.2024г. на Началник на сектор „Миграция“ към ОДМВР при Б. за налагане на принудителна административна мярка по чл.41, т.1 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни до трета страна - Турция.

На основание чл. 17, ал. 1 от Наредба № 1з-1201 от 01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, М. С. А. е преместен на 07.07.2026г. от СДВНЧ-С. в СДВНЧ- Любимец.

До ответника за издаване на процесната заповед е направена предложение рег.№5364р-17133 от 17.07.2026г. В същото е посочено, че лицето има и предходно настаняване в СДВНЧ. Бил е настанен в СДВНЧ- Любимец на 20.08.2024г. със заповед рег.№ 272з-4235/17.10.2024г. като след

подадена молба за международна закрила, чуждият гражданин е предаден на служител на Държавната агенция за бежанците към Министерския съвет на 03.09.2024г..

Визирано е, че лицето е с отказ по отношение на молбата му за закрила.

Посочено е, че заповед рег.№ 5392 ПАМ-51/20.01.2026г. за принудително настаняване в СДВНЧ е обжалвана и жалбата е отхвърлена с решение на АССГ, оставено в сила от ВАС.

Отразено е, че на 06.02.2026г. М. С. А. подава последваща молба за международна закрила с вх. 105450-254/06.02.2026г. по описа на СДВНЧ-С., до Председателя на ДАБ, който с Решение 67Х от 20.02.2026г., ДАБ-МС не е допуска до производство за международна закрила.

Посочено е, с М. С. А. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция”, с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но той не желае да се завърне в родината си и отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност.

Отразено е, че принудителното извеждане на чуждия гражданин е свързано с издаване на документ за задгранично пътуване от компетентните органи за това - Посолството на С. в [населено място], но такъв не може да му бъде издаден, заради неговия отказ от съдействие за установяване на самоличността му.

Конкретно е отразено, че на 10.07.2026г. служители на отдел П. провеждат поредна беседа с лицето за възможността за завръщане в страната по произход или трета страна, за което е изготвена докладна записка рег.№10545р-19955/10.07.2026г. Разяснено му е, че може да се възползва от подкрепа от Европейската реинтеграционна програма на Агенция Фронтекс, за подпомагане на върналите се да се интегрират в своите общества. Визирано е, чужденецът не желае да се възползва от предоставените му възможности и не желае да се завърне в родината си, нито в трета страна и заявява намерението си да остане в България. Разяснени са му и алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ обезпечителни мерки.

Ответникът е посочил, че в докладна записка рег.№ 10545р-19960/10.07.2026г. е отразен резултата от проведена беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на М. С. А.. Отново е маркирано, че в изпълнение на чл. 26 и чл. 34 от АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства, във връзка с издаването на заповедта за продължаване на настаняването. Изготвен е протокол рег.№10545р-19937/10.07.2026г., в който е отразено, че е запознат с възможността настаняването му да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. Следствие на това лицето е заявило, че няма валиден паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка.

С оглед изложеното е направен извода, че М. С. А. е незаконно пребиваващ и спрямо него няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и Закона за чужденците в Република България. Маркирано е, че не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ обезпечителни мерки вкл. и защото няма искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Подчертано е, че не разполага с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ и не може да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането, поради липса на валиден такъв.

Предвид гореизложеното – е обоснована „опасност на лицето да се укрие”, предвидена като

основание в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ като се прави позоваване на чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО, която разпоредба определя че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Визирано е, че пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явява липсата на валиден документ за задгранично пътуване, както и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

С оглед изложеното в посоченото предложение рег.№5364р-17133 от 17.07.2026г., доколкото е констатирано, че срокът за настаняване изтича на 20.07.2026г. –е предложено да се продължи срока на основание чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, както и във връзка с постановено Решение на Съда на Европейския съюз от 06.06.2014г. по дело С-146/14 PPU, М..

С оглед изложеното е постановена обжалваната заповед.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО към преписката се представя договор за наем от 21.07.2026г./л.26/ за наем на имот в [населено място] [улица] /л.58/, както и декларация от адв.П. Н. за издръжка и подслон на лицето - нотариално заверена-л.77. Представена е молба до ответника с тези доказателства за изменение на мярката и съответно отговор по същата- писмо на л.83 рег.№536400-92745 от 24.08.2026г..Маркирано е, че за системно явяване в териториална структура на МВР трябва лицето да може да предаде в залог документ за самоличност, а такъв няма. Посочено е, че декларацията за издръжка и подслон не е по образец, а касателно отдаденото под наем жилище.- че трябва да има доказателства, че отговаря на чл.92, ал.10 от ЗГР, поради което на лицето е даден срок за изпълнение на указанията предвид окомплектоване на искането.

Представена е на л.27 и новата последваща молба за закрила, както и на л.68 решението по отношение на същата- решение №227 от 10.08-2026г. на ИО за отхвърлянето ѝ. Видно от т.2 от решението на основание чл.37 от регламента е постановено връщане до страна по произход С..

С молба след с.з. са пристигнали същите документи, представени и в о.з., както и становище по същество от адв.Н.. В съдебното производство последният е подчертал, че са изпратени вече на съда.

Следователно ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ приема следното:

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл.44, ал. 1 от ЗЧРБ, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал.8 от ЗЧРБ, като заповедта е мотивирана с изложените обстоятелства с предложение рег.№5364р-17133 от 17.07.2026г.,

С оглед последното не се споделят изводите в жалбата, че липсват мотиви. Обаче съдът намира, че с оглед новопредставените доказателства -ответникът не е изпълнил задължението си да разясни на лицето, че може да поиска замяна на настаняването с друга по -лека мярка. Трябва да се има предвид, че няма доказателства срещу подпис - чужденецът да е запознат на езика си -за тези възможности, както и няма данни за същото при беседите. Има данни само за последната беседа на 10.07.2026г. и служител на ответника е отразил отговора на чужденеца. Неправилно е тълкувано нежеланието да се изпълни мярката "връщане до трета страна -Турция" като липса на съдействие. Понастоящем с решение №227 от 10.08-2026г. на ИО за отхвърлянето на последващата молба в т.2 от решението на основание чл.37 от Регламент 2024/1348 връщане до страна по произход С.. Следва да се има предвид, че чл.37 видно от същия допуска връщане от

ИО само, ако няма вече постановен акт в тази насока, а такъв има -посочената Заповед № 5382з-460/20.08.2024г. на Началник на сектор „Миграция“ към ОДМВР при Б. за налагане на принудителна административна мярка по чл.41, т.1 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни до трета страна - Турция. Така не е ясно къде трябва да се върне лицето -в Турция или в С. и защо трябва да се обезпечи същото с най-тежката мярка "продължаване на настаняването в СДВНЧ". За да се продължи настаняването -трябва да има фактическа и правна възможност за изпълнение на първата ПАМ, а с постановеното с решение №227 ново връщане до С.- нито правно, нито фактически могат да се изпълнят двата взаимно противоречиви акта, поради което да се държи лицето и да се беседва със същото за връщане незнайно къде - е безпредметно.

Касателно новите доказателства- ответникът формално не ги е кредитирал. В закона няма изискване за подобна рестрикция. Позоваването на чл.92, ал.10 от ЗГР - е изискване за регистрация /по-точно за брой живущи лица/ , към което отношение няма чужденеца към момента. Релевантното е, че има наличие на декларация от пълномощника, с която е заявено намерение за издръжка и има изявление, че на лицето е ясна наказателната отговорност. Съдът не може да измени и вместо ответника да наложи друга мярка, но изнесените данни ведно с доказателствата сочат, че лицето желае алтернативна мярка. Факта, че едва на етап съдебно производство ангажира доказателства - навежда на мисълта, че това му право не му е разяснено достатъчно.

На последно място мярката трябва да се мотивира с опасност от укриване -това е наличие на обстоятелство, което се извежда от обективни данни. Това, че лицето е подало поредна молба за закрила и че първата и последващата са отхвърлени - не води до извод, че ще се укрие. Лицето упражнява едно свое право, бори си за разглеждане на конкретни доказателства в подкрепа на тезата си. Заявява в съдебно заседание, че на посочения адрес ще пребивава, има средства от адв.Н., изразява и готовност да работи. Възражението на ответника, че не може да бъде легално - е ирелевантно. Следователно опасността от укриване е вероятност, не и обективна даденост. Целта на продължаване на настаняването – не трябва да бъде наказание или лишаване от свободата на чужденеца, а някаква гаранция, че лицето ще бъде намерено на посочения адрес. Подобна гаранция при договор за наем и декларация за издръжка -е достатъчна, за да наведе на съображението, че настаняването в СДВНЧ за още 6 месеца - не е законосъобразно. Отделно не е ясно има ли пречката да се определи и гаранция по чл.72б от Правилника като видно от същия размерите са от 255,69 евро до 2556,46 евро. Ответникът трябва да избере коя алтернативна мярка да наложи, а не да поставя изисквания, водещи до изключване на другите мерки.

Следва и на оспорващия да се присъдят разноски -5,11 евро д.т. и адвокатски хонорар -договорен и платен по адв.пълномощно на л.35 -200евро или общо 205,11евро.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 47-ми състав:

РЕШИ:

По жалбата на М. С. А. [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв.Н. от АК-Р., ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №4893 от 17.07.2026г. на Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на лицето е наложена ПАМ "Продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 20.07.2026г."

и ПОСТАНОВЯВА незабавното освобождаване на лицето след влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА МВР -ДМ да заплати на оспорващия разноските по делото от 205,11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда чл. 138, ал. 3 АПК.
СЪДИЯ: